

Presidents a parelles

Coincideixen en cartellera dues obres de president. En una, el protagonista té el que pot ser un atac de pànic davant del debat d'investidura; en l'altra, apareix el rostre secret de Jordi Pujol (quan confessa que la família té diners amagats a Andorra). Si parlem de parelles, també sembla adequat sumar al *pack* la comèdia de la Brutal sobre dues parelles. Cap dels quatre serien capaços de governar amb harmonia ni una reunió d'escala com a presidents accidentals de la comunitat de veïns! Riure cínic a quatre vents.

'Vides privades'

La Brutal ha decidit fer un teatre popular i li ha donat una pàtina molt eficaç i un joc escènic amb jocs molt vistosos pels canvis d'espai i de to dramàtic. L'exercici violent de l'amor té conseqüències físiques. Potser per això, el personatge de Marta Marco pateix torticoli la nit dels Ondas que coneix la seva nova parella o la recuperació de l'amor fogós de la parella desfeta s'acaba, de cop, amb una estrebada a l'esquena. El món de la parella és tot un gimnàs emocional.

La comèdia, amb un to de vodevil de la primera escena (una exparella coincideix, balcó amb balcó, en un hotel amb les seves noves parelles), va agafant amargor a mesura que avança l'acció. El riure i la sorpresa dominen l'escena. Però de la broma es passa al cinisme. Si Javier Beltrán i Mima Riera són les noves parelles que arriben per primer cop al paratge de Begur, d'arrencada enamorats cegament amb un lliri a la mà, mica en mica sabran pivotar cap a una comprensió generosa i, finalment, a l'única situació que els permet de la situació amb una certa dignitat, David Selvas i Marco són la parella, d'un amor tòxic, destructiu, però absolut. La transformació de l'actriu de Begur al pis de Barcelona és absoluta. I sí, en la tercera escena es reproduïx un to desesperat en què ressona molt aquella *Qui té por de Virginia Woolf?*

'L'electe'

Ramon Madaula ha tret el seu costat més gamberro en aquesta peripècia d'un president electe que, abans de llegir el discurs d'investidura, li agafa una picor al nas que li produeix espasmes i ganyotes a la cara, impossibles de reprimir ni de dissimular. És llavors quan la corrua d'asses-

VIDES PRIVADES

Noël Coward

Lloc i dia: Dimecres 29 de març (fins al 14 de maig) al Teatre Borràs.

L'ELECTE

Ramon Madaula

Lloc i dia: Dimecres 5 d'abril (fins el 7 de maig) a la Sala Muntaner.

A TOTS ELS QUE HEU VINGUT

Marc Rosich

Lloc i dia: Dijous 6 d'abril (fins al 7 de maig) a la Sala Petita del TNC.

sors convoquen un psiquiatre que, sota l'aparença de fred i distant, construeix el seu propi deliri. Quina és la secreta raó per exercir un càrrec tan esclau? El *psiquiatre* Madaula (d'estar per casa) té la solució: és conseqüència dels traumes infantils. Ridiculitzar el poderós sempre és èxit assegurat (des del temps de la *commedia dell'arte*) entre les classes populars, però sobretot si es veu que el seu poder és més fals que un programa electoral populista. L'obra furga en les famílies catalanes tradicionals, curtes d'estima. Les víctimes construeixen la seva seguretat de la maduresa des del fanegar inestable de la infància.

Roger Coma és un president que pateix i no sap sobreposar-se. Còmicament i patèticament alhora. Ramon Madaula és un psiquiatre experimentat, segur, que acabarà amb un cert aire de *coach* i revelant que ningú no és 100% serè. Que és des del deli-

ri, que es construeixen les fites a què tot-hom aspira de nació, progrés, convivència... Una comèdia fàcil i directa, però que treu algun gir molt autèntic que la fa humana i pròxima.

'A tots els que heu vingut'

La valentia de Marc Rosich ve respallada per la valentia d'un TNC que s'atreveix a furgar als que van propiciar la construcció (Marta Ferrussola i Pujol, entre d'altres). El joc de perruques i d'exagerar tant l'escena evoca un teatre molt centroeuropeu, tot i que les referències a casa (la política domèstica) son ben bé identificables al país de la senyera. Rosich fa escarni però no ridiculitza. El patetisme dels seus personatges és, alhora, heroic.

El daltabaix mediàtic i polític de l'estiu del 2014 en què Pujol va confessar tenir diners de la família amagats a Andorra va causar estralls en el més profund de la identitat de molta gent. Rosich posa la lupa, amb cinisme i compassió alhora, en les dones que sempre havien votat Pujol. La Magda (camaleònica com mai Mercè Arànega) viu un segon dol, després de la mort recent del seu marit. I decideix que ha arribat l'hora a aprendre a insultar. Per a això, convida un sense sostre malcarat. Aquest representa l'esperit lliure que es desperta, amb la pitjor de les aparences. De fons, constant, la música de Núria Feliu. L'altre gran puntal de la protagonista. La Magda troba tots els seus estats d'ànim en el repertori de boleros i estàndards de jazz de la cantant amb geganta de Sants. *